

DE GESTOLEN KAFFERKNAAP

EEN ZENDINGSVERHAAL UIT AFRIKA

door P. DE ZEEUW J.Gzn.

„Zeg nu eens: A!”

„A!” roepen de kleine kafferjongens.

„Oe!” gilt de kleine Pombo en hij schrikt er zelf van, want hij hoort dat het fout is. Doch zendeling Moffat is een geduldig man. De kleine Pombo moet eens voor hem komen staan en als hij daar staat met een bedremmeld gezicht, dan teekent de zendeling een A in het zand en Pombo probeert die letter na te zeggen.

De ondeugende Bassa lacht hem achter den rug wel uit, maar daaraan stoort Pombo zich niet. Hij zal zijn best doen, want hij wil graag leeren en knap worden.

De andere jongens lachen niet om den kleinen Pombo. Zij weten best hoe het komt, dat Pombo telkens fouten maakt.

Pombo kan het zelf niet helpen. Er is een groot ongeluk met hem gebeurd. Als hij daaraan denkt rilt hij er nog van.

Nu een jaar geleden was hij met zijn broertje Hemo aan het spelen buiten de kraal. Zij hadden zoo'n plezier in hun spel, dat zij er heel niet op letten, hoe ver zij al van Vaders hut verwijderd waren. Zij speelden, lachten en dansten maar en zagen nergens naar om.

Plotseling verschenen er een aantal gewapende mannen. Het waren soldaten van den geduchten kafferkoning Mosselekatse, die ver in het Noorden woonde.

„Ha!” riepen zij, „die jongens daar zullen goede slaven zijn voor onzen koning!”

En eer Hemo en Pombo nog recht wisten wat er gebeurde, werden zij opgepakt, aan elkander vastgebonden en meegenomen.

Och wat huilden die arme jongens. Nu zouden zij hun

ouders wellicht nooit weerzien. En den goeden zendeling Moffat ook niet. O, o, dat was een ellende.

Na een treurige reis kwamen zij eindelijk bij den vreemden koning aan. Een broer van den koning kwam de beide jongens eens bekijken en liet ze vervolgens in een donker hok opsluiten. Daar zaten ze nu dag en nacht opgesloten, terwijl zij maar heel weinig eten kregen.

Eindelijk zeide Pombo: „Zeg Hemo, laten wij bidden tot den Heere, van Wien zendeling Moffat ons heeft verteld. Misschien wil Hij ons ook wel helpen, zooals Hij eens Daniël uit den leeuwenkuil verlostte.”

Dat vond Hemo goed en in de duisternis van hun kerkerhol knielden de beide kafferknappen neer en baden tot God in den hemel.

Al heel gauw werd Hemo ziek tengevolge van het slechte eten, dat zij kregen. Hij werd hard ziek en eindelijk stierf hij. Een paar knèchten haalden den dooden knaap weg en Pombo bleef alleen over.

Dikwijls bad hij tot God, doch vaak kwam de gedachte bij hem op, dat de Heere hem toch niet hoorde en dat hij zeker net als Hemo zou moeten sterven.

Tien maanden waren de knappen reeds weg toen hun vader van een soldaat van koning Mosselekatse hoorde, dat zijn beide jongens door den koning gevangen gehouden werden. Dadelijk ging hij naar den zendeling en vertelde hem wat hij wist. En wat deed die goede man?

„Wel Ramo,” zeide hij, „als de jongens daar zijn, zullen wij daarheen reizen om te trachten hen te bevrijden.”

O, wat was vader Ramo blij, dat de goede zendeling zulk een groote reis wilde maken, om zijn kinderen terug te halen.

Een paar dagen later reeds ging de zendeling op reis. Vader Ramo ging mee.

Eindelijk kwamen zij in de stad van koning Mosselekatse aan. De koning ontving den zendeling vriendelijk, want hij wist wel, dat zendeling Moffat een goed vriend was van den koning van Engeland en dat die koning een machtige baas was.

Daarom was hij heel vriendelijk. Toen de zendeling over de beide kafferknappen sprak schrok de koning een beetje.

„Wel,” dacht hij, „daar heb je 't nu al, nu zal ik den koning van Engeland aan den hals krijgen. Wacht, ik zal net doen alsof ik nergens van weet.”

„Ja,” zeide hij, „ik heb hier wel een vreemde jongen zitten, maar waar die eigenlijk vandaan komt weet ik niet.”

„Zijn het niet twee jongens?” vroeg de zendeling.

„Neen er is nu maar één jongen. Er zijn er wel twee geweest geloof ik, maar de oudste is al lang dood.”

„Ik heb den vader van den jongen meegebracht,” zeide de zendeling, „mag de man zijn kind eens zien?”

„Jawel, ik zal hem laten halen.”

Daar kwam Pombo; och wat was hij mager geworden!

„Is dat uw kind?” vroeg koning Mosselekatse streng.

„Ja heer, ja, dat is mijn eigen lieve Pombo. Mag ik hem meenemen, heer? Ik wil u alles geven wat ik bezit.”

Dit zeggende trok Ramo zijn oude jas uit, spreidde die op den grond uit en legde daarop al de schatten, die hij had meegebracht. Het was niet veel bijzonders. Eenige snoeren koralen, een paar andere versierselen, een vuile tabakszak, twee koperen armringen, twee ooringen en een oud knipmes. Dat was alles. Smekend zag de arme Ramo naar den koning. Deze keek hem met een verachtelijk gebaar aan.

„Dacht je, dat ik voor dien ouden rommel den jongen teruggeef?” vroeg hij. „Neen man, ik wil buffels hebben.”

„Maar heer, ik bezit zelfs niet eens een geit, hoe zou ik u dan buffels kunnen geven?” jammerde de ongelukkige vader.

Er lag een uitdrukking van smart en onrust in zijn oogen, die den zendeling door de ziel sneed.

„Ramo, ga jij maar heen, ik zal met den grooten heer eens spreken,” zeide Moffat.

Ramo pakte zijn schatten weer bijeen en verwijderde zich. Toen heeft de zendeling lang met den koning gesproken. Wat er gezegd is heeft Ramo nooit geweten; wel hoorde hij later, dat de zendeling aan den koning zijn mooien verrekijker had geschonken.

Maar wat Ramo al spoedig wel hoorde was, dat Pombo de vrijheid herkreeg. Hij mocht met den zendeling en met zijn vader weer naar huis terugkeeren.

Och, och, wat was die Pombo blij. Hij schreide van blijdschap en hij kuste de hand van den goeden zendeling.

Daarop werd de terugreis aanvaard. Pombo vond het geweldig voornaam, dat hij nu in den reiswagen van den zendeling mocht zitten. Hij was daar heel blij om, doch hij was nog veel meer verblijd, dat hij nu straks weer thuis zou zijn en moeder zou terug zien.

Toen de wagen het dorp naderde kwam Pombo's moeder hen al tegemoet draven. Zij kon niet wachten totdat het gezelschap in het dorp zou aangekomen zijn, want o, zij verlangde toch zoo naar haar lieve jongens, die bijna een jaar waren weggeweest.

Toen een paar menschen, die het gehoord hadden, het haar kwamen vertellen, kon zij het bijna niet gelooven. Daarom ijldde zij den wagen tegemoet.

Ramo en zijn vrouw vroegen nu aan zendeling Moffat, wat zij toch wel voor hem doen konden, om hun dankbaarheid te toonen.

„Niets hoor,” antwoordde de goede man, „alleen heb ik graag, dat jullie trouw bij mij in de kerk komen en dat Pombo geregeld naar school gaat.”

Met de kerk bedoelde de zendeling het houten schuurtje, dat hij in het kafferdorp had gebouwd en waarin hij elken Zondag aan de menschen die het hooren wilden, mooie verhalen uit den Bijbel vertelde.

Nu dat beloofden de menschen gaarne. Elken Zondag gingen zij er heen.

En Pombo ging weer geregeld naar de school van den zendeling. Daar kwamen ook andere kafferjongens. Er waren zelfs al heele groote bij. Die kenden al heel veel letters, maar de kleine Pombo kende alleen maar de: oe, en nu de zendeling een nieuwe letter begint te leeren zegt Pombo voortdurend: oe!

Daar lacht Bassa om, maar Bassa is een ondeugende

jongen. De andere jongens lachen er niet om. Zij weten wel, dat Pombo bijna een jaar lang weggeweest is en dat hij het heel slecht heeft gehad. Zij hebben medelijden met den armen Pombo.

En de zendeling heeft ook medelijden met hem. Hij ziet wel, dat Pombo goed zijn best doet en dat bevalt hem. Daarom zal de zendeling hem nog eens langzaam voorzeggen en een A in het zand teekenen. Dan zal Pombo knap worden, net zoo knap als Bassa.

Ja, Bassa lacht wel, maar dat komt omdat Bassa ondeugend is en omdat hij jaloersch is. Want Pombo heeft hem verteld, dat hij in den wagen van den zendeling heeft gereden.

Dat zou Bassa ook eens graag doen en omdat hij jaloersch werd heeft hij gezegd: „Maar jij bent toch lekker nog erg dom, jij kent nog maar één letter!”

Toen heeft Pombo gehuild, maar later heeft hij zijn tranen gedroogd en gedacht: ik zal wel erg mijn best doen, dan word ik ook knap, net zoo knap als Bassa.

